

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Кж1 895/24
15.8.2024. године
Београд

У И М Е Н А Р О Д А

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Милимира Лукића, председника већа, судија Маје Илић и Раше Јанковића, чланова већа, уз учешће вишег саветника Тање Славковић, записничара, у кривичном поступку против окривљеног АА, због кривичног дела тешка крађа из члана 204 став 1 тачка 1 Кривичног законика (КЗ), одлучујући о жалби браниоца окривљеног АА, адвоката Предрага Вулевића, изјављеној против пресуде Трећег основног суда у Београду 13К.бр. 59/22 од 02.10.2023. године, у седници већа одржаној у смислу члана 511 став 1 Законика о кривичном поступку (ЗКП), дана 15.08.2024. године, једногласно је донео

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба браниоца окривљеног АА, адвоката Предрага Вулевића и пресуда Трећег основног суда у Београду 13К.бр. 59/22 од 02.10.2023. године **СЕ ПОТВРЂУЈЕ**.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Трећег основног суда у Београду 13К.бр. 59/22 од 02.10.2023. године окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела тешка крађа из члана 204 став 1 тачка 1 КЗ, те му је суд применом наведеног законског прописа и чланова 4, 42, 45, 54, 64, 65 и 66 КЗ изрекао условну осуду тако што му је утврдио казну затвора у трајању од 1 (једне) године и истовремено одредио да се утврђена казна затвора неће извршити уколико окривљени у року од 3 (три) године од дана правноснажности пресуде не изврши ново кривично дело. На основу члана 83 КЗ окривљеном АА изречена је и мера безбедности обавезног лечења наркомана која ће се извршавати на слободи у Специјалној болници за болести зависности Београд, Теодора Драјзера бр. 44 и трајаће док постоји потреба за лечењем, али не дужи од 3 (три) године, с тим што уколико се окривљени без оправданих разлога, не подвргне лечењу на слободи или лечења самовољан напусти, суд ће одредити да се мера принудно изврши у одговарајућој здравственој или другој специјализованој установи. Наведеном пресудом

одлучено је и да се окривљени АА ослобађа у целости обавезе плаћања трошкова кривичног поступка у смислу члана 261 став 2 тачка 1-6 и тачка 9 ЗКП као и трошкова и награде за вештаке Бојану Кецман и Дупало Александра, који падају на терет буџетских средстава. На основу члана 266 ЗКП трошкови награда браниоца по службеној дужности окривљеног Предрага Вулевића исплатиће се из буџетских средстава.

Против наведене пресуде, жалбу је благовремено изјавио бранилац окривљеног АА, адвокат Предраг Вулевић због одлуке о кривичној санкцији, са предлогом да Апелациони суд у Београду усвоји жалбу и преиначи првостепену пресуду само у погледу утврђене казне и времена проверавања, тако што ће окривљеном изрећи условну осуду на начин да му утврди казну затвора у трајању од 6 (шест) месеци и истовремено одреди да се утврђена казна затвора неће извршити уколико окривљени у року од 1 (једне) године од дана правноснажности пресуде не изврши ново кривично дело.

Јавни тужилац Апелационог јавног тужилаштва у Београду је у поднеску Ктж.бр. 938/24 од 08.08.2024. године предложио да Апелациони суд у Београду одбије као неосновану жалбу браниоца окривљеног АА, адвоката Предрага Вулевића и пресуду Трећег основног суда у Београду 13К.бр. 59/22 од 02.10.2023. године потврди.

Апелациони суд у Београду одржао је седницу већа у смислу одредбе члана 511 став 1 ЗКП у одсуству странака и браниоца који нису позвани на седницу већа, јер по оцени овог већа присуство странака не би било корисно за разјашњење ствари, па је размотривши списе предмета заједно са побијаном пресудом коју је испитао у смислу одредбе члана 451 став 1 ЗКП, у оквиру основа, дела и правца побијања који су истакнути у жалби, те по оцени жалбених навода и предлога, а имајући у виду и предлог јавног тужиоца Апелационог јавног тужилаштва у Београду, нашао:

-жалба је неоснована.

Испитујући првостепену пресуду у делу одлуке о кривичној санкцији, а по жалби браниоца окривљеног АА, адвоката Предрага Вулевића, Апелациони суд у Београду је нашао да је жалба неоснована.

Наиме, првостепени суд је одлучујући о врсти и висини кривичне санкције коју ће изрећи окривљеном, правилно ценио све околности из члана 54 КЗ, које су од утицаја на висину казне, па је тако од олакшавајућих околности на страни окривљеног АА ценио да је исти признао извршење кривичног дела, чиме је допринео бржем, односно ефикаснијем окончању кривичног поступка, да је окривљени у време извршења кривичног дела за које је оглашен кривим првостепеном пресудом, био неосуђиван, да оштећени ББ није истакао имовинско-правни захтев и није исказао интересовање за кривичног гоњење окривљеног, док је од отежавајућих околности на страни окривљеног првостепени суд ценио његов ранији живот, односно да је након извршења кривичног дела за које је оглашен кривим у овом кривичном поступку, осуђиван и то за истоврсна кривична дела, као што је кривично дело за које се терети у овом кривичном поступку, те је правилно поступио када је окривљеном АА ценећи

притом и друштвену опасност извршеног кривичног дела, наступеле последице и степен кривице окривљеног изрекао условну осуду тако што му је утврдио казну затвора у трајању од 1 (једне) године и истовремено одредио да се овако утврђена казна неће извршити уколико окривљени у року од 3 (три) године од правноснажности пресуде не изврши ново кривично дело.

По оцени Апелационог суда у Београду, у конкретном случају, условна осуда као кривична санкција, односно утврђена казна затвора, са одређеним роком проверавања у меру како је то изречено првостепеном пресудом, сразмарна је тежини извршеног кривичног дела и степену кривице окривљеног, иста је нужна и довољна за постизање сврхе изрицања кривичних санкција и сврхе кажњавања како на плану индивидуалне тако и на плану генералне превенције.

Имајући у виду да је првостепени суд свим утврђеним околностима како олакшавајућим тако и отежавајућим на страни окривљеног АА, дао адекватан значај, то су супротни жалбени наводи његовог браниоца, адвоката Предрага Вулевића којима се оспорава правилност одлуке о кривичној санкцији, тако што се истиче да првостепени суд није у довољној мери цени олакшавајуће околности које стоје на стани окривљеног, због чега је било нужно утврдити му казну затвора испод законом прописаног минимума казне за кривично дело за које је оглашен кривим и са краћим роком проверавања, оцењени као неосновани. Овог стога, јер је првостепени суд правилно имао у виду и ценио све олакшавајуће околности на страни окривљеног АА, дајући им одговарајући значај а будући да бранилац окривљеног у изјављеној жалби не истиче постојање неке нове олакшавајуће околности коју првостепени суд евентуално није имао у виду и није ценио приликом доношења првостепене пресуде и која би исходувала другачију одлуку суда, жалба је оцењена и одбијена као неоснована.

Жалбени наводи браниоца окривљеног којима се оспорава правилност одлуке о кривичној санкцији, тако што се предлаже одмеравање казне испод законом прописаног минимума, неосновани су, имајући у виду постојање свих напред наведених околности, које и по оцени овог суда не оправдавају примену института ублажавања казне окривљеном испод законом прописаног минимума.

Надаље, имајући у виду да је окривљени АА у време извршења кривичног дела био у фази зависности од опојне дроге хероин и да је особа са развијеном зависношћу од употребе опојне дроге хероин, те имајући у виду и карактеристике личности окривљеног, како то произлази из вештачења, да су његове способности схватања значаја дела као и могућности управљања поступцима била смањене, али не и битно, као и да услед развијене зависности од хероина постоји озбиљана опасност да окривљени учини ново, слично или теже кривично дело, правилно је првостепени суд окривљеном изрекао и меру безбедности обавезног лечења наркомана које се има извршити на слободи и то у Специјалној болници за болести зависности Теодора Драјзера 44, Београд и не може трајати дуже од 3 (три) године, а сходно члану 83 став 5 КЗ.

Надаље, по оцени Апелационог суда у Београду правилно је првостепени суд имајући у виду личне и породичне прилике окривљеног, а како то произилази из

личних података, и то да је окривљени лице без непокретне имовине и без вредније покретне имовине, да је без сталног запослења и без сталних извора прихода, оценио да би плаћањем трошкова кривичног поступка и судског паушала била доведена у питање његова егзистенција, те га је правилно сходно члану 261 став 2 тачка 1 - 6 и тачка 9 ЗКП ослободио од обавезе плаћања трошкова кривичног поступка и судског паушала.

Сходно наведеном, а на основу одредбе члана 457 ЗКП, Апелациони суд у Београду је одлучио као у изреци пресуде.

**Записник – саветник
Тања Славковић, с.р.**

**Председник већа – судија
Милимир Лукић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић